

«Εθνικιστικοί μύθοι»: Το τέχνασμα της εξαπάτησης

«Πέτρα πάνω στην πέτρα

Να μη μείνει

Εμείς δεν προσκυνάμε»

Κολοκοτρώνης

Γύρω από το βιβλίο της Ιστορίας της ΣΤ΄ Δημοτικού, από την αρχή επιχειρήθηκε να ενταχθεί η Κριτική στο απλοϊκό σχήμα αντιπαράθεσης ανάμεσα στον «εθνικισμό» και «αντιεθνικισμό».

Δηλαδή, η Κριτική «φυλακίστηκε» μέσα στην ιδεολογική άλγεβρα της Νέας Τάξης.

Μια άλγεβρα που οτιδήποτε αντιτίθεται στον οδοστρωτήρα της παγκοσμιοποίησης το βαπτίζει «εθνικισμό», «ρατσισμό» κ.λπ και το αντιπαράθετει, μηχανικά και απόλυτα, στην «πρόοδο», την οποία βαπτίζει «αντιεθνικισμό», «αντιρατσισμό», «πολυπολιτισμικότητα» κ.λπ.

Οι ιδεολογικές ύαινες του καθεστώτος (ΜΜΕ, οικότροφοι του κράτους «διανοούμενοι» και πάσης φύσεως επιδοτούμενοι λακέδες), αφού αφανίζουν κυριολεκτικά την πολυχρωμία της επιστημονικής, ιστορικής σκέψης που αποδομεί το κατάπτυστα επιδοτούμενο και πολιτικά κατασκευασμένο «ιστορικό έκτρωμα» (η πιο εφιαλτική, ιδεολογική και πολιτική κατασκευή «ιστορίας»), καταλήγουν στο απλουστευτικό και άκρως αντιεπιστημονικό σχήμα μονόχρωμων αφαιρέσεων. Στις αφαιρέσεις (δηλαδή στις λεκτικές ετικέτες) του «εθνικισμού» και «αντιεθνικισμού».

Έτσι το όλο ζήτημα προβάλλεται σαν μια διαμάχη της Εκκλησίας με το βιβλίο, σαν μια διαμάχη των αντιδραστικών, «εθνικιστικών» καταλοίπων με το βιβλίο και όχι σαν μια γενική απόρριψη του βιβλίου από την επιστημονική, ιστορική, κοινωνική και πολιτική σκέψη και από το σύνολο της κοινωνίας.

Πάνω σε αυτό το νεοταξικό, δόλιο τέχνασμα της τυπικής μονοχρωμίας (εθνικού-αντεθνικού), που λειτουργεί σαν προκρούστεια κλίνη, τοποθετούνται τα πάντα και οργανώνονται όλες οι αντιπαράθεσεις από τους μηχανισμούς του κράτους και τους εγκάθετους υπαλλήλους του.

Και η επιλογή των ομιλητών στα ΜΜΕ γίνεται στη βάση αυτού του τεχνάσματος εξαπάτησης. Έτσι οι μόνοι που προβάλλονται είναι οι Καρατζαφερικοί ή κάποιοι «γραφικοί», σε αντιπαράθεση με τους γνωστούς «αριστερούς» μαϊντανούς των ΜΜΕ.

Αυτή η «επιλογή» είναι και πολιτικά συνειδητή. Πριμοδοτεί εκλογικά τον Καρατζαφερισμό, αχαλίνωτα και συστηματικά, προβάλλοντάς τον από τη μια σαν «εθνικιστικό σκιάχτρο» και από την άλλη σαν τη συνισταμένη πολιτική έκφραση των αντιδράσεων κατά του «εκτρώματος». Διπλή δηλαδή απάτη: Γιατί ούτε «εθνικιστικό» κίνδυνο αποτελεί (εθνικιστική καρικατούρα είναι), ούτε συνισταμένη πολιτική έκφραση είναι (εκλογική δημαγωγία είναι, περιορισμένης εμβέλειας και ανύπαρκτης κοινωνικής δυναμικής).

Το κοινωνικά και πολιτικά απειροελάχιστο λοιπόν, το μεγεθύνουν σε «εθνικιστική απειλή» και το εμφανίζουν σαν κεντρικό πολιτικό μέγεθος που συνθέτει το σύνολο των κοινωνικών αντιδράσεων και αντιστάσεων της ελληνικής κοινωνίας.

Η κριτική κατά της ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού, αυτής της «λοβοτομής», πρέπει να προτάσσει την ουσία και να κινείται πάνω στη φιλοσοφία της ιδεολογικής και πολιτικής αφυδάτωσης που επιχειρείται.

Πρέπει να καταδείχνει την ισοπέδωση και τη δολοφονία της σκέψης και της ιστορικής συνείδησης που προωθεί η καθεστωτική «ιστορία»: Η ιδεολογία της Νέας Εποχής.

Οι «εθνικιστικοί μύθοι» είναι όχι μόνο το δευτερεύον, αλλά το νεοταξικό όχημα για να περάσει η δολοφονία της σκέψης, της Ιστορίας και της κοινωνικής (ταξικής) συνείδησης.

Οι «εθνικιστικοί μύθοι» είναι ο πλανητικός μύθος. Γιατί αυτοί «οι εθνικιστικοί μύθοι», μπορούν να αναλυθούν και να κριθούν στη βάση της ιστορικής διαλεκτικής και όχι στη βάση μιας άλγεβρας λέξεων. Και στη βάση αυτής της ιστορικής διαλεκτικής θα δούμε ότι αυτοί οι λεγόμενοι «εθνικιστικοί μύθοι» δεν είναι όλοι τους μύθοι, αλλά στοιχεία του αγωνιστικού, λαϊκού, ιστορικού γίγνεσθαι, στοιχεία δηλαδή κοινωνικής συνείδησης που έδρασαν. Και κάτι που δρα δεν είναι μύθος...

Την ιστορία τη γράφουν οι νικητές

Πάντα την ιστορία τη γράφουν οι νικητές. Συνεπώς πάντα η επίσημη ιστορία εμπεριέχει το στοιχείο της ιδεολογικής κατήχησης. Είναι γραμμένη από την ιδεολογική οπτική των κυρίαρχων τάξεων.

Ο αγώνας της αστικής τάξης ενάντια στο φεουδαλικό καθεστώς ήταν προοδευτικός και ως εκ τούτου είχε συμφέρον η αστική τάξη να προωθήσει την επιστήμη, συνακόλουθα και την ιστορική επιστήμη.

Οι «εθνικές ιστορίες» συνεπώς, μπορεί να είναι γραμμένες από την οπτική των αστών-νικητών, αλλά εμπεριείχαν σε ικανοποιητικό βαθμό την ιστορική αλήθεια. Φυσικά πάντα συντελεί στην ανάδειξη της αλήθειας και ο συσχετισμός των ταξικών δυνάμεων, οι ρωμαλέοι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες. Η οξύτητα αυτών των αγώνων αναπτύσσει την κοινωνική και ιστορική έρευνα και γνώση, την «ανεπίσημη» ιστορία (δηλαδή την πραγματική ιστορία) που αποτελεί «μοχλό» πίεσης και γκρεμίζει τις κατασκευασμένες μυθολογίες.

Η επίσημη, λοιπόν εθνική ιστορία, μπορεί να είναι γραμμένη από την εθνική, αστική οπτική, αλλά απεικονίζει, έστω στρεβλά την ιστορική πραγματικότητα.

Αναμφίβολα υπάρχουν κάποιες ιδεολογικές εθνικές κατασκευές, αλλά το χειρότερο είναι άλλο: Η εθνικιστική καπηλεία της αστικής τάξης πάνω στην ιστορία.

Είναι λοιπόν η «εθνικιστική ιδεολογία» που σφετερίστηκε και καπηλεύτηκε, στην πορεία, την Ιστορία για τα συμφέροντα του εθνικού κεφαλαίου και για τον αγώνα του ενάντια στα κινήματα.

Το να κηρύσσουμε συνεπώς τον πόλεμο ενάντια σε αυτούς τους μύθους της «εθνικιστικής καπηλείας» δεν σημαίνει ότι πρέπει να πετάξουμε έξω από τη σκάφη, μαζί με τις σαπουνάδες και το παιδί.

Με δύο λόγια η «παλιά» επίσημη ιστορία δεν μας ικανοποιεί και αγωνιζόμαστε να γραφτεί η πραγματική αγωνιστική, εθνική ιστορία μας.

Ωστόσο, αυτή η «παλιά» ιστορία έχει ως υπόβαθρο τον κοινωνικό και αγωνιστικό άξονα της εθνικής μας συγκρότησης και κοινωνικής συνείδησης. Πάνω σε αυτόν τον πραγματικό ιστορικό άξονα, το στημόνι της συνέχειας και της οργάνωσης μιας κοινωνίας, βελονίζονται και πλέκονται οι ιδεολογικοί μύθοι της κυρίαρχης αστικής τάξης.

Πρέπει να ξεχωρίζουμε τον «άξονα», το «στημόνι», από τις βελονιές και τα μυθολογικά κεντήματα. Και όχι να παίρνουμε τις «πινελιές» και τα «κεντήματα» ως το καθοριστικό, αυτό που κάνουν οι σύγχρονοι μυθολόγοι της Νέας Αστικής Τάξης, της Πλανητικής, η οποία θέλει να απαλλαχτεί σήμερα από την εθνική ιστορία, από την ιστορία γενικά.

Και είναι να απορεί κανείς πώς μαρξιστές που γνωρίζουν ότι η επίσημη ιστορία γράφεται από τους κυρίαρχους, δεν αντιδρούν στην «Ιστορία» που θέλουν να μας σερβίρουν οι κυρίαρχοι του πλανήτη. Γιατί αν η «παλιά» ιστορία στηρίχτηκε στον άξονα της εθνικής αστικής τάξης στην άνοδό της, δηλαδή στον αγώνα της κατά του φεουδαρχικού Μεσαίωνα, η σημερινή ιστορία θέλει να στηριχτεί στον άξονα του πλανητικού, αυτοκρατορικού ιμπεριαλισμού, που βρίσκεται όχι σε ακμή, αλλά σε παρακμή και αγωνίζεται με νύχια και με δόντια να μην καταρρεύσει.

Η «εθνική ιστορία» αποτυπώνει τον αγώνα κατά του σκοταδιστικού Μεσαίωνα και του φεουδαρχικού οθωμανικού απολυταρχισμού, ενώ αυτή που προωθούν σήμερα οι επιδοτούμενοι λακέδες της παγκοσμιοποίησης, αποτυπώνει την παρακμή του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, παρακμή που μας οδηγεί σε ένα σκοταδισμό και μια βαρβαρότητα απείρως χειρότερη από αυτή του Μεσαίωνα.

Πάνω σε αυτή τη νεοταξική φιλοσοφία είναι γραμμένο το βιβλίο της ιστορίας της ΣΤ΄ Δημοτικού. Κάτω από τις επιταγές του πλανητικού κράτους και με χρηματοδότηση του κράτους αυτού γράφτηκε αυτή η ιστορία. Εξυπηρετεί ανοικτά, όπως όλα τα νέα συγγράμματα, τις στρατηγικές αλλά και τις τακτικές επιδιώξεις του υπερεθνικού κεφαλαίου. Ποιες είναι αυτές οι επιδιώξεις το έχουμε αναλύσει κατά κόρον αλλού...

Από αυτή τη νεοταξική φιλοσοφία και τις επιδιώξεις του νέου αυτοκρατορικού Μεσαίωνα πρέπει να ξεκινά η κριτική μας...

Οι σημερινοί μύθοι

Οι επιδοτούμενοι, σημερινοί «αστορικοί» και οι ιδεολογικοί ιπποκόμοι του νέου αυτοκρατορικού Μεσαίωνα είναι αυτοί που κατασκευάζουν κυριολεκτικά τους νέους μύθους, στο όνομα δήθεν των «εθνικιστικών μύθων».

Και μιλάω για δήθεν «εθνικιστικούς μύθους» γιατί πουθενά δεν μας καταγράφουν συγκεκριμένα αυτούς τους μύθους. Σπερμολογούν δημαγωγικά πάνω στους «εθνικιστικούς μύθους», γιατί αν ξεδιπλώσουν τη σκέψη τους θα φτάσουν στο θατσερικό μεταμοντερνισμό του Λιάκου. Στο κεντρικό μύθο της Νέας Τάξης: ότι τα ίδια τα έθνη είναι ιδεολογική κατασκευή, δηλαδή μύθος!

Αυτό που έχει διατυπώσει ανοικτά ο ιπποκόμος του θατσερικού μεταμοντερνισμού δεν «χωνεύεται» ακόμα από την ελληνική κοινωνία. Είναι «ανώριμη» να δεχτεί ένα τέτοιο κραυγαλέο μύθο. Γι' αυτό οι ιδεολογικοί λακέδες και ιδιαίτερα οι νέοι «αριστεροί γενίτσαροι» περιστρέφονται γενικά στους «εθνικιστικούς μύθους» ξύνοντας τα υγιά «αριστερά σύνδρομα» από την κατάφωρη και λυσσαλέα καπηλεία της εθνικής μας υπόστασης από την «παλιά» Δεξιά.

Είναι αυτός και ο λόγος που η «Νέα Δεξιά» που ανταποκρίνεται αυθεντικά στο σήμερα δεν είναι η «παλιά», αλλά το «εκσυγχρονιστικό» ΠΑΣΟΚ και το κράτος που έκτισε: Το αμερικανικό κράτος-προτεκτοράτο.

Ποιοι είναι λοιπόν αυτοί οι «εθνικιστικοί μύθοι»;

Μήπως ο ηρωισμός, ο Διάκος, ο Παπαφλέσσας, το Μεσολόγγι, ο χορός του Ζαλόγγου, η βαρβαρότητα των Τούρκων δυναστών, το παιδομάζωμα και λοιπά και λοιπά. Αν τους «ξύσει» κανείς όλους αυτούς τους λακέδες θα διαπιστώσει ότι όλα αυτά και πολλά άλλα τα θεωρούν «εθνικιστικούς μύθους». Όλη η ποίηση της επανάστασης, η λαογραφική επιστήμη, οι προφορικές παραδόσεις και τα άφθονα ιστορικά στοιχεία είναι για όλους αυτούς μύθοι. Ήταν βλέπετε αυτοί εκεί με μια κάμερα ή ένα μαγνητοφωνάκι και κατέγραφαν την «αντικειμενική» αλήθεια...

Μύθοι είναι οι δικές τους αντιμυθολογικές κατασκευές.

Φαίνεται οι ηρωικοί εργατικοί αγώνες, το ΕΑΜ, το Πολυτεχνείο, η Γαλλική Επανάσταση, η Ρωσική Επανάσταση, οι λαϊκές επαναστάσεις γενικά, ο Ροβεσπιέρος και πολλά άλλα που έχουν εξαφανιστεί παντελώς από την «ιστορία» τους ήταν μύθοι.

Έτσι, οι ταλαίπωροι, εναγωνίως επιδιώκουν να πιαστούν από το «Κρυφό Σχολείο». Αλλά κι αυτός ο θρύλος δεν είναι μύθος. Έχει καταγραφεί στην προφορική και γραπτή παράδοση, στην Τέχνη, αλλά και σε ιστορικά στοιχεία. Μήπως θέλανε θεσμοθετημένα «κρυφά σχολεία» κάτω από την τουρκοκρατία; Ή μήπως δεν γνωρίζουν ότι κάτω από απολυταρχικά και δικτατορικά καθεστώτα και στη νεότερη ιστορία μας έχουμε μορφές «κρυφών σχολειών»; Οι παράνομες συναθροίσεις και οι γιάφκες, μορφή κρυφού σχολείου δεν είναι; Η ιστορία της Αριστεράς είναι γεμάτη από «κρυφά σχολεία».

Γιατί, όμως τέτοιο μένος εναντίον των «κρυφών σχολείων»; Δύο είναι οι λόγοι.

Ο πρώτος, τα «κρυφά σχολεία» αναδεικνύουν τον αγωνιστικό και πρωτεύοντα ρόλο της Ορθοδοξίας.

Ο δεύτερος λόγος είναι ιδεολογικός. Τα κρυφά σχολεία παραπέμπουν στη δημιουργία κυττάρων αντίστασης στο σημερινό απολυταρχικό καθεστώς της Νέας Τάξης.

Την αυτό-μόρφωση και την αυτό-οργάνωση των ανθρώπων την τρέμουν. Τρέμουν τα σύγχρονα «Κρυφά Σχολεία» που ο νέος Μεσαίωνας της Νέας Τάξης θα γεννήσει...

Αναδημοσιευμένο στο ηλεκτρονικό περιοδικό Ρεσάλτο στις 27-03-2015.